

Drakflickan kapitel 15

Bidrag från Jemima Hammarlund
2009-11-30
Senast uppdaterad 2009-11-30

”Vi måste hitta trollkarlen”, sade Amira. ”Han är det enda spår vi har efter min pappa.”
”Gör det inte! Håll er borta från honom!” ”Varför? Vad gör han som är så farligt?” ville Alex veta.
”Han sitter därute på sin ö i sitt otäcka torn och skickar besvärjelser. De olyckliga själar som råkar i hans väg förtrollar han
och förvandlar till än det ena, än det andra... vi har bybor här, stackars stackars bybor, som utan förvarning blir förvandlade till
kor, eller hästar, eller krälände paddor... och sen blir de vanliga igen. Åh, en fiskare i förra veckan, han brukade förvandlas till
sparv då och då, och han blev tagen av en hök, stackars man, arme man! Han blev som tur var vanlig igen just som höken
skulle äta upp honom och klarade sig med rivsår och ett skadat öga. Hade han inte haft sån tur...” Mannen rös i hela
kroppen. ”Håll er borta från trollkarlen, säger jag! Och glöm inte att jag varnade er.” Med de orden skyndade
han iväg, som om trollkarlen vore efter honom. Barnen och Gunhild såg storögt på varandra. ”Du är uppenbarligen inte
den första han förtrollat”, sade Alex sedan. ”Om det nu e samme trollkarl”, inflikade Gunhild.
”Fast det verkar ju så, jag menar det där att människor förvandlas till olika saker och så...” ”Tur att jag blir
förvandlad till just en drake i alla fall och inte till sparv”, utbrast Amira och tänkte medlidsamt på den stackars fiskaren.
”Vad gör vi nu då?” undrade Alex. ”Vi letar upp honom förstas. Vi har inget annat val.” Amira såg
bestämd ut. ”Men ni behöver inte följa med om ni inte vill, det är ju dumt om ni skulle råka ut för något för min skull.”
”Struntprat! Det e klart jä följer me. En e ju ingen vekling heller”, sade Gunhild. ”Å vad skulle jä gå tebaks
till förresten? De brände ju opp mitt hem.” ”Jag följer också med”, sade Alex. ”Jag överger inte en
vän bara så där!” Amira såg glad ut. ”Menar ni det? Vad snälla ni är!” Hon kramade om dem båda.
”Äsch”, sade Alex generat. ”Nu frågar vi nån annan om vägen till trollkarlen. Han verkar ju vara ökad här,
det ska nog inte vara några problem.” De frågade två förbipasserande kvinnor som bar korgar fulla med fisk på
armarna. Kvinnorna bara stirrade på dem, skakade sedan på huvudena och skyndade sig att gå vidare så fort de kunde.
”Han måste vara väldigt otäck, den där trollkarlen”, sade Amira förskräckt. De försökte med en gammal man i
halmhatt som satt och metade från kajkanten i stället. Mannen hade mörk, solbränd hud och hans svarta ögon plirade vänligt ur
det rynkiga ansiktet. ”Jaså, ni vill till trollkarlen”, sade han sävligt. ”Det är ni nog ensamma om, i alla fall
här i byn. Det har pratats mycket om den där trollkarlen på sistone, så det har, jo jo.” ”Var bor han då?”
påminde Alex, men den gamle lät sig inte jäktas. ”Han kom hit för en tid sedan och flyttade in i den gamla fyren ute på
Måsholmen. Först var han populär här i stan ska jag säga, sålde trolldrycker och olika brygder som folk köpte som galna, så de
gjorde. Fast det var ju innan de visste att trolldryckerna förvandlade dem till olika djur och annat.” ”Var
ligger Måsholmen då?” ”Måsholmen, ja, där bosatte han sig, just så. Åja, åja, olika djur och annat förvandlades
till, så de gjorde, grisar och höns och jag vet inte vad, nänä, nänä, och inte blir de av med förtrollningen heller, inte då. Nänä, de
dras med den, och det är de ju sura för förstas, så de är, så de är. ”Var ligger Måsholmen?” upprepade Alex otålig
Gubben fortsatte som om han inte hört. ”Han var aldrig här hela tiden, utan kom och gick, så han gjorde. Kom och
gick. Ena dan här, nästa borta. Nu har han inte synts till på ett tag, och väl är nog det för honom. Det råder lynchstämning här i b
jajjamän, jo jo.” ”Måsholmen! Var ligger den?” Gubben bligade på honom och pekade sedan med ett
krokigt finger på en av de små öarna som låg utanför Skärholma. En hög stenbyggnad avtecknade sig tydligt mot himlen.
”Där.” De skyndade sig att lämna gubben innan han började prata igen och gick vidare längs hamnen. Nu
behövde de få tag på en båt, eftersom skeppet de kommit på redan avseglat igen. Efter ett tag hittade de en man som var villig
att hyra ut sin lilla eka för några småslantar. ”Okej... är det någon som vet hur man rör?” frågade Alex när de satt
båten alla tre. ”Jä har ju sett hur det går till en å annan gång”, sade Gunhild tveksamt. ”Langa hit årorna.
Jag vet hur man gör”, sade Amira och satte sig tillrätta. ”Pappa och jag brukade ro i ån ibland.” Hon
tystnade plötsligt. ”Jag minns ju! Jag minns något mer om pappa!” ”Vad minns du? Berätta!”
Alex lät ivrig. ”Jag och pappa sitter i en liten båt, nästan som den här. Och han... hans ansikte... jag kan nästan se hans
ansikte! Jag tror jag skulle känna igen honom om jag såg honom!” ”Ni brukade ro, säger du... är han kanske
fiskare?” ”Jag vet inte... kanske.” ”Nåja, det är alltid något. Nu rör vi ut till den där trollkarlen
och ser till att han trollar tillbaks din pappa!”